

**„Az odafent való dolgokkal törődjete, ne a földiekkel!” (Kol 3,2)**

Az első keresztény közösségek épphogy megszülettek, máris vita támadt köztük, mert voltak, akik félreértették az evangélium üzenetét. Pál börtönben volt, és ott értesült a kolosszei problémákról, ezért aztán írt ennek a gyülekezetnek.

Jobban megérthetjük az e havi életigét, ha a teljes szöveget elolvassuk, ahonnan ez a részlet származik: „Ezért tehát, ha feltámadtatok Krisztussal, keresséte az odafent valókat, ahol Krisztus van, Isten jobbán ülve. Az odafent való dolgokkal törődjete, ne a földiekkel. Hiszen meghaltatok, és életetek Krisztussal el van rejtve Istenben.”[1]

Pál segít felülemelkedni ezeken a vitákon, és azt kéri, hogy a gondolatainkkal és egész lényünkkel Krisztusra irányuljunk, és ő feltámadt. A keresztségben pedig mi is meghaltunk és feltámadtunk Krisztusban, tehát ha „töredékesen is”, de már ezt az új életet élhetjük.

**„Az odafent való dolgokkal törődjete, ne a földiekkel!”**

Ezt természetesen nem érhetjük el egyszer s mindenkorra, de törekedjünk megvalósítani nagy odaadással egész életünkben! Ami odafönt van, arra irányuljon az életünk. Krisztus ugyanis a mennyei életet, az ő Húsvétját hozta el a földre, ez az új teremtés, az új emberiség kezdete. És ez a logikus következménye annak, ha az evangéliumi élet mellett döntünk, mert ez a döntés teljes mértékben átalakítja a mentalitásunkat, és felborítja a világ által kínált célokat és

értékrendet. Megszabadít a korlátainktól és gyökeres változást hoz az életünkbe. Pál alapján véve nem veti meg a „földi dolgokat”, mert Isten Fiának megtestesülése által az ég és a föld összeért, és ez mindent megújított.[2]

**„Az odafent való dolgokkal törődjete, ne a földiekkel!”**

„És mi az, »ami odafönt van«? – kérdezi Chiara Lubich. Azok az értékek, amelyeket Jézus a földre hozott, és amelyek követőit megkülönböztetik másoktól: a szeretet, az egyetértés, a béke, a megbocsátás, a tisztesség, a tisztaság, a becsületesség, az igazság stb. Ezek azok az erények, gazdagságok, melyeket az evangélium felkínál. A keresztény, aki a feltámadt Krisztussal, ezek által és ezekkel marad hűséges hivatásához. [...] Hogyan élhetünk szívünkkel az égben horgonyt vetve, miközben a világban vagyunk? Úgy, hogy hagyjuk, hogy Jézus gondolatai és érzései vezessenek bennünket, akinek belső figyelme mindig az Atya felé irányult, és akinek az élete minden pillanatban az Ég törvényét, a szeretet törvényét tükrözte vissza.”[3]

**„Az odafent való dolgokkal törődjete, ne a földiekkel!”**

A keresztények úgy vannak jelen a világban, hogy bátran nyitottak az új életre, amit a Húsvét hozott. Új emberek, akik nem a világból valók, de a világban élnek, annak minden gondjával együtt. Az első keresztényekről azt mondták, hogy „a földön időznek, de a menny polgárai; [...] ami a testben a lélek, azok a keresztények a világban” [ 4].

Egy munkás bátor és teljesen evangélium szerint való döntést hozott, amikor elhatározta, hogy segíteni fogja az egyik éppen elbocsájtott kollégáját. Tanúságtétele aztán a testvériség megnyilvánulásainak egész sorozatát indította el.

„A gyárban egyik nap felmondó leveleket osztottak szét. Az egyik Giorgionak volt címezve. Ismertem, hogy milyen nehéz körülmények között élnek, és kértem, hogy jöjjön be velem az irodába. »Én jobban állok, mint ő – mondtam –, mert a feleségemnek is van munkája. Inkább engem küldjete el!« A főnökünk megígérte, hogy felülvizsgálja az esetet. Kilépve Giorgio meghatottan átölelt. A hír szájról szájra terjedt, és másik két, hozzám hasonló helyzetben lévő munkás is följánlotta, hogy inkább őket bocsássák el két másik kolléga helyett. A vezetés pedig arra kényszerült, hogy más módszerek szerint döntsön az elbocsájtásokról. A plébános is tudomást szerzett erről, és név nélkül elmesélte a vasárnapi prédikációban. Másnap szólt, hogy két diáklány minden spórolt pénzét elhozta a nehéz helyzetbe került munkásoknak mondván, hogy ők is utánózni szeretnék annak a bizonyos munkásnak a magatartását.” (B. S. – Brazília) [5]

*Patrizia Mazzola és az életige csoport gondozásában*

[1] Kol 3,1-3

[2] vö. 2Kor 5,17: „Mindenki, aki Krisztusban van, új teremtmény. A régi megszűnt, valami új valósult meg.”

[3] C. Lubich, Az élet igéje, 2001. április, Új Város, 2001/4

[4] Levél Diognétoszhoz V-VI. in Vanyó László (szerk.), Apostoli atyák, Szent István Társulat, Budapest, 1980,

1. o

[5] Történet a [www.focolare.org](http://www.focolare.org) honlapról

*forrás: focolare.hu*